

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Schow, Johannes Nikolai.; efter Schiller ; af Joh.
Nic. Schow.

Titel | Title:

Barnemordersken

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : E. M. Cohen, 1814

Fysiske størrelse | Physical extent:

[8] s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

37-447
Barnemorderstien.

Efter Schiller.

af

Joh. Ric. Schow.

Kjøbenhavn, 1814.

Trykt hos G. M. Cohen.

Hør, hvor huult de Klokkers Samklang lyder!
Biseren paa sidste Time staaer.
Nu, saa skee da det, som Skiebnen byder!
Gravledsagere til Pladsen gaaer!
Sidste Afskedskys Du, Verden, tage!
Disse Taarer end, o Jord, Du see!
Din Forgift, o den var sød at smage!
Vi er quit, Du sjelforgiftende!
Farer vel I dette Jordlivs Glæder!
— Sorten Muld I nu ombyttes med —
Farer vel I Livets Rosenkjæder,
Som saa tidt borttrylle Vigens Fred.
Farer vel I Drømme, gyldenrøde,
Børn af paradisiisk Phantasi!
Vee! i Morgendrommen alt I døde,
Evigt aldrig atter blomstre I.
Før de rosenrøde Sloiser hæved'
Indigen min Ufkylds Svanedragt,
Hvor de blonde Lokker løst hensoved'
Laae den unge Roses fulde Pragt.

Vee mig, vee mig! den Indviende til Hælvæd'
 Pryder vel endnu det hvide Mon,
 Men al! der, hvor Rosen skjönt sig hvælved'
 Sees det sorte Dødningsbaand.
 Græder for mig I, som Fald ei kjende!
 Omkring hvem sig Ufkylds Lilie snøer,
 I hvis bløde Barm ei Flamme brænde,
 Heltestyrke af Naturen boer.
 Vee mig! sølende med Qvindens Varme
 — Nu mit Dømmersføerd er Følelsen —
 Vee! omslynget af den Falskes Arme
 Gød Luises Ufkyld hen.

Af! maaffee en Anden nu omsøermer
 Denne Slangebarm, som mig har glemt,
 Flagrer om, mens jeg min Grav mig nærmer,
 Andres Pyntebord med Elfskøvsfjemt.
 Holder vel sin Pige ømt i Løkken,
 Snapper Kyffet, hun hen mod ham slaaer,
 Mens, udsprublende paa Dødningblokken,
 Høit mit Blod, mit Blod fra Kroppen staaer.
 Joseph, Joseph! fiernt i anden Zone
 Følge Dig Luises Dødningsang!

Klokketaarnets hule Sørgetone
Slaae dit Dre med sin Nædselklang!
Lydter Du fra Vigers bløde Munde
Dmt til Kjærlighedens kjelne Lyd,
Pludseligt den slaae en Helvedvunde
I din Bellhysts Rosenryd!

Ha Forræder! ei Luises Emerte,
Ikke Dvindens Skjændsel, haarde Mand!
Ikke Barnet under dette Hjerte,
Ei hvad Ulv og Liger smelte kan!
Sine Seil han stolt fra Land lod stande,
Mine Dine zittred' dunkelt med,
Nu for Vigerne ved Seines Strande
Klynker han sin falske Ced.
Dg i Moders Skjød den Lille hviled',
Saae i gylden Ro saa sødelig,
Som den unge Morgenrose smiled'
Yndigen den fagre Slut til mig.
Udaf alle Træl hans elskte Billed
Taled' pinlig kjærligt til mig ned
Den beklemte Moderbarm forvildeb'
Kjerlighed og Haabløshed.

"Dvinde, nævn min Fader"! byder
Han med Ufkylds stumme Tordensprog.
"Dvinde, nævn Din Mager"! lyder
Det i Hjertets mee, forborgne Krog.
Vee! omsonst Du efter ham vil lede,
Som vel alt ta'er andre Børn i Favn;
Mod vor Lykkes Stund Du Hevn vil bede,
Naar Dig Kjænder Frillesønnens Navn.

Hun Dig fødte, o med Qualer vilde
Eensom sidder hun paa viden Jord,
Tørster evigen ved Glædens Kilde,
Hvori Edder ved dit Syn nedfoer.
Al! i hver en Lyd fra Dig gjenklinge
Smertes over Lykken, som forgik,
Dg de bittere Dødsens Pile svinge
Sig fra Smilet i dit Barneblis.
Helved, Helved, hvor jeg Dig ei skuer,
Helved hvor mit Die-møder Dig,
Dine Kys er Gumenibeluer,
Fra hans Læber de henrykked' mig.
Hvad han soer, fra Graven fordnende gjensendtes,
Evigt, evigt stak hans Meeneedsord,

Evigt her af Hydra jeg omspændtes,
Dg der blev udøvet Mord.

Joseph, Joseph! fjernet mange Mile
Følge Dig den lede Skygges Syn,
Det med kolde Arme mod Dig ile,
Knuse Glædesdrømmen, som et Syn!
Under klaren StjernehimmeL skue
Barnets brustne Dødsblik paa Dig hen!
I sit blod'ge Smykke det Dig true,
Pidste Dig, pidste Dig fra Paradiis
igjen!

See! der laag det, i sit Blod det sømmed'
Sandsløs, koldt henstirrende jeg stod,
Saae hvor stridt de røde Perler strømmed',
Dg med dem henrandt mig Livets Flod.
Rædsomt banked Slag i Slag mit Hjerte,
Rædsomt Rettens Bud;
Tro jeg ileb', for min Flammesmerter
I den kolde Død at slukke ud.

Joseph; Joseph! Gud i Himlen kan
tilgive,

Synderinden tilgi'er Dig —
Men mit Nag skal Jorden viet blive;
Eue, blussende fra Baalet stig!
Herligt, herligt! hoor hans Breve flamme!
Ilden slur hans Eder har fortært,
Og hans Kys, o see hoor høit de flamme!
Hvad paa Jord var engang mig saa
kjært?

Troer ei Roserne i Ungdoms Ynde,
Troer ei Søstre! troer ei Eed af Mænd;
Skjønbed fristede min Dyd at synde,
Paa Blodstedet her jeg bander den.
Taarer? Taarer i Blodmandens Blifke!
Hurtigt Bindet for mit Ansyn nu!
Bøddel! bryde Lillen kan Du ikke?
Blege Bøddel, skjælv ei Du!

Chor. Gud i Himlen kan tilgive, —

